

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1966-1967.

13 DECEMBRE 1966.

Proposition de loi relative au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

En déposant la présente proposition de loi relative au régime d'assurance obligatoire contre la maladie et l'invalidité, les auteurs entendent apporter une modification qu'ils estiment essentielle, à certaines dispositions de l'article 22 de la loi du 9 août 1963 relative au même objet.

En effet, le cinquième alinéa de cet article 22 confie au Roi le soin de déterminer le minimum et le maximum des cotisations personnelles dont sont redevables les travailleurs indépendants visés à l'alinéa premier.

Par application de cette disposition de la loi, l'arrêté royal du 30 juillet 1964 instaure un régime de cotisations personnelles calculées en fonction du revenu professionnel imposable des assujettis.

Il appert cependant que cette disposition ne correspond pas à la volonté clairement exprimée des travailleurs indépendants. Elle néglige, par ailleurs, les impératifs d'une organisation administrative rationnelle du régime envisagé. A ce double titre, la fixation de cotisations calculées en fonction des revenus professionnels imposables tend à rendre la législation du 9 août 1963 impopulaire auprès du groupe social dans l'intérêt duquel le Parlement avait décidé de légiférer.

Les auteurs estiment qu'il n'est pas sans utilité de rappeler qu'à la demande du Gouvernement, le groupe de travail, chargé de l'étude d'un statut social pour les travailleurs indépendants, avait donné, en août 1962, un avis circonstancié en la matière. Cet avis, rendu à

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1966-1967.

13 DECEMBER 1966.

Voorstel van wet betreffende de regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Met dit voorstel van wet betreffende de regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering willen de indieners een naar hun oordeel wezenlijke wijziging aanbrengen in enkele bepalingen van artikel 22 van de wet van 9 augustus 1963 betreffende hetzelfde onderwerp.

Het vijfde lid van dit artikel 22 verleent namelijk aan de Koning bevoegdheid tot het vaststellen van de persoonlijke bijdragen in, die worden berekend op de verschuldigd zijn door de zelfstandigen bedoeld in het eerste lid.

Met toepassing van deze wetsbepaling voert het koninklijk besluit van 30 juli 1964 een regeling voor persoonlijke bijdragen in, die worden berekend op de grondslag van het belastbaar bedrijfsinkomen van de verzekeringsplichtigen.

Deze bepaling schijnt evenwel niet in overeenstemming te zijn met de klaar uitgedrukte wil van de zelfstandigen. Zij veronachtzaamt bovendien de eisen van een rationele administratieve organisatie van het betrokken stelsel. De vaststelling van de bijdragen op de grondslag van de belastbare bedrijfsinkomen dreigt, om de twee bovenstaande redenen, de wetgeving van 9 augustus 1963 onpopulair te maken bij de sociale groep waarvoor het Parlement besloten had een wettelijke regeling in te voeren.

De indieners menen dat het zijn nut heeft erop te wijzen dat de werkgroep, belast met de studie van een sociaal statuut voor de zelfstandigen, op verzoek van de Regering een omstandig advies ten deze had gegeven in augustus 1962. Dat eenparig advies stelde voor,

l'unanimité, préconisait la fixation d'une cotisation forfaitaire unique pour tous les assujettis visés. Il fournissait, en outre, une abondante justification de cet avis unanime.

En 1964, le même groupe de travail confirmait son point de vue au Gouvernement.

Par ailleurs, le Comité technique des travailleurs indépendants, institué par la loi du 9 août 1963 et fonctionnant au sein de l'Institut national d'assurance maladie-invalidité, s'est prononcé, le 25 mai 1965, en faveur de l'instauration de la cotisation forfaitaire unique dans le régime des indépendants.

Le 6 septembre 1965, le Comité de gestion du service des soins de santé a adopté une position identique.

Les auteurs estiment, dès lors, indispensable que le respect de ce principe soit consacré dans les textes légaux.

Leur proposition trouve d'ailleurs suffisamment appui dans la pratique de la législation.

Ils constatent en effet que, soucieux de respecter les dispositions légales prévoyant un maximum et un minimum de cotisation, l'arrêté royal du 30 juillet 1964 élaborait un système compliqué dont la mise en place ne fut possible qu'au détriment d'une organisation administrative rationnelle du régime.

Il est remarquable de constater, à cet égard, que les organismes assureurs se trouvent dans l'impossibilité pratique d'appliquer strictement les dispositions légales en la matière et qu'ils se voient contraints d'attendre que le législateur apporte au régime les adaptations indispensables suggérées par les instances compétentes de l'INAMI.

Enfin, il est certain que les complications résultant de ces dispositions sont de nature à englober, à des fins purement administratives, des montants importants qui pourraient être affectés plus utilement à la couverture des risques et, par là même, au soulagement de misères dont le législateur entendait faire l'objet de son intervention.

Les auteurs invoquent, par conséquent, à la fois l'intérêt social, administratif et financier du régime, ainsi que la volonté des intéressés à l'appui de leur initiative.

Telle est, Mesdames, Messieurs, la teneur de la proposition qu'ils ont l'honneur de soumettre à vos délibérations.

J. MOREAU de MELEN.

**

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

L'article 22, 5e alinéa, de la loi du 9 août 1963, instituant et organisant un régime d'assurance obligatoire

één vaste bijdrage te bepalen voor alle bedoelde verzekeringsplichtigen. Het was bovendien zeer uitvoerig verantwoord.

In 1964 bevestigde dezelfde werkgroep haar standpunt aan de Regering.

Het Technisch Comité voor de Zelfstandigen, ingesteld bij het Nationaal Instituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering door de wet van 9 augustus 1963, heeft zich trouwens op 25 mei 1965 uitgesproken voor het invoeren van één vaste bijdrage in de regeling voor de zelfstandigen.

Op 6 september 1965 heeft het Beheerscomité van de dienst van de geneeskundige verzorging dezelfde zienswijze aangenomen.

De indieners menen derhalve dat dit beginsel in de wetteksten moet worden neergelegd.

Hun voorstel vindt bovendien voldoende steun in de wetgevingspraktijk.

Zij constateren immers dat het koninklijk besluit van 30 juli 1964, dat niet wilde raken aan de wetsbepalingen die voorzien in een minimum- en een maximumbijdrage, een ingewikkeld systeem heeft in het leven geroepen, dat slechts kon worden toegepast ten nadele van een rationele administratieve organisatie van het stelsel.

In dit opzicht is het opmerkenswaardig dat de verzekeringsinstellingen praktisch niet in staat zijn de wetsbepalingen ter zake strikt toe te passen en dat zij zich gedwongen zien te wachten totdat de wetgever de regeling zal wijzigen in de zin zoals door de bevoegde organen van het RIZIV wordt voorgesteld.

Ten slotte staat het vast dat de verwickelingen als gevolg van deze bepalingen belangrijke bedragen kunnen opslorpen voor zuiver administratieve doeleinden die nuttiger zouden kunnen worden gebruikt voor de dekking van de risico's en derhalve voor het lenigen van de nood die de wetgever heeft willen verhelpen.

Voor hun initiatief beroepen de indieners zich bijgevolg op het sociaal, administratief en financieel belang van de regeling alsmede op de wil van de betrokkenen.

Dat is, Dames en Heren, de strekking van het voorstel dat wij de eer hebben u ter beraadslaging voor te leggen.

**

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL.

Artikel 22, 5e lid, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor ver-

contre la maladie et l'invalidité, est modifié comme suit :

« Le Roi détermine, en respectant les formes prévues au premier alinéa de cet article, le mode de perception ainsi que le montant forfaitaire de la cotisation dont sont redevables les personnes visées à l'alinéa premier, 1°, de cet article. »

J. MOREAU de MELEN.

E. CUVELIER.

H. LAHAYE.

A. DE BAER.

L. REUTER.

G. BEGHIN.

plichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, wordt gewijzigd als volgt :

« De Koning bepaalt, met inachtneming van de vormen voorgeschreven in het eerste lid van dit artikel, de wijze van inning alsmede het forfaitair bedrag van de bijdrage verschuldigd door de personen bedoeld in het eerste lid, 1°, van dit artikel.